

בעזהש"ת

קונטרס

אידיש נחת

דער קונטרס לערנט אויס ווי אזוי מחנך צו זיין קינדער אויפ'ן
ריכטיגן וועג אז זיי זאלן מצליח זיין אין זייער לעבן ברוחניות
ובגשמיות און מען זאל זוכה זיין צו זען פון זיי אסאך אידיש
נחת

איבערגעזעצט אויף אידיש פונעם קונטרס "חנוך מצליח"
פון הרב הגאון הצדיק, עמוד האמונה, נואם ברענגט אריין
די הייליגע און ריינע אמונה אין די גאנצע וועלט

כבוד קדושת מרן מוהרא"ש זי"ע

געבויעט אויף די ווערטער פון הייליגן רבין, אדוננו, מורינו ורבינו

רבי נחמן מברסלב, זכותו יגן עלינו

און אויף די ווערטער פון זיין תלמיד, מורינו הגאון הקדוש

רבי נתן מברסלב, זכותו יגן עלינו

אויסגעגעבן בעזהש"ת
דורך חסידי ברסלב - וויליאמסבורג

היכל הקודש ברסלב

181 Huschke Road, Liberty NY 12747

היכל הקודש

בארא פארק

4801 11th Ave,
Brooklyn NY 11219
347.760.5924

היכל הקודש

קרית יואל

8 Premishlan Way,
Monroe NY 10950
845.243.0563

היכל הקודש

מאנסי

32 Dolson Road
Monsey NY 10952
347.733.7551

היכל הקודש

בני ברק

רחוב ירושלים 2
052.760.5715

היכל הקודש

וויליאמסבורג

27 Skillman Street
Brooklyn NY 11205
718.384.1652

היכל הקודש

קרית יואל

8 Hayes Ct.
Monroe NY 10950
845.467.5299

היכל הקודש

בלומינגטון

24 Merriewald LN S
Monroe NY 10950
845.238.0804

היכל הקודש

ירושלים

רחוב רבי נחמן מברסלב 15
054.845.6150

צו הערן די
הערליכע שיעורים
פונעם ראש ישיבה שליט"א
רופט:

קול ברסלב

212.444.9191

חיווק פאר די אידישע שטוב

212.444.9169

גורמסע"י

**קרן הדפסה
היכל הקודש**

2623 State Route 52
Liberty, NY 12754

718.387.2691

www.BreslevCenter.com

אידיש נחת

א

אידיש נחת - איז אַ מַתְנָה צו וואס יעדע טאטע און מאמע שטרעבט און האפט. עלטערן שטרענגען זיך אן פאר די קינדער, זיי געבן זיך אפ מיט די קינדער, מיטן ציל אז די קינדער זאלן אויפֿוואַקסן געזונטע און ערליכע קינדער, און מען זאל זען פון זיי אַסאַך אידיש נחת.

יעדער ווייסט אָבער אויף אז כּדי צוצוקומען צו דעם ציל, דאַרף מען אַסאַך אַרבעטן פאַר דעם. חינוך איז אַ

שׁווערע אַרבעט, עס צאלט זיך אָבער אויס מיט גרויסע פֿראַצענטן.

קלוגע עלטערן, וואס זוכן נאר די טובה פון זייערע קינדער, זענען גרייט צו אַרבעטן שווער, זיי ווילן וויסן ווי אזוי זיי דארפן זיך אויסקומען מיט די קינדער, ווי אזוי זיי דארפן מחנה זיין די קינדער, אז זיי זאלן אַנקומען צו דעם ציל צו זען ערליך אידיש נחת פון די קינדער.

די עלטערן צערטלען (ספּוילן) די קינדער און געבן זיי אַלע גוטע זאכן וואס זיי פאַרלאנגען, אזוי אז די קינדער זאלן זיין אַמת'דיג פֿרייליך, אז זיי זאלן אויפֿוואַקסן פֿרייליכע געזונטע קינדער.

און דאס איז טאקע זייער ריכטיג, מען דארף זיך טאקע אומגיין מיט קינדער מיט אַסאַך געדולד און פֿריינדליכקייט, מען דארף זיי נאר מאַכן פֿרייליך און

צופרידן, מען דארף זען אז עס זאל שטענדיג זיין א פרייליכע, רואיגע און געשמאקע אטמאספער אין שטוב, דאס איז טאקע זייער געזונט און וויכטיג פאר די קינדער.

דאס איז אבער נישט גענוג. מיט דעם אליין וועלן די קינדער נאכנישט באקומען די ריכטיגע חינוך. דאס אליין וועט נישט זיין גענוג צו ברענגען דערצו אז די קינדער זאלן אויפנוואקסן ווי עס דארף צו זיין און מען זאל זען פון זיי נאר אידיש נחת.

ב

קינדער ווערן געבוירן מיט זייער שלעכטע נאטורן. די נאטור פון א קינד איז אז ער מיינט די וועלט איז נאר זיינס. אלעס קומט זיך פאר אים, יעדער דארף זיך צושטעלן צו אים און אים רעספעקטירן, אלעס וואס

ער זעט באלאנגט נאר פאר אים, און מען דארף אים אלעס געבן ביים ערשטן מאל וואס ער פארלאנגט עס.

דאס קומט פון דעם וואס דאס קינד האט נאך א קליינע שכל. א מענטש מיט ווייניג שכל מיינט אז אלעס קומט זיך אים, און אז יעדער דארף אים ארויפקוקן און זיך בייגן פאר אים. ווען דאס קינד וועט אייך גרעסער ווערן, דאן וועט ער אנהויבן צו כאפן און פארשטיין אז עס איז בכלל נישט אזוי ווי ער האט געמיינט אמאל. איינמאל ער ווערט עלטער, וועט זיין שכל זיך מער אנטוויקלען, און דאן וועט ער איינזען אז קיינער קומט אן גארנישט, קיינער דארף אים גארנישט צושטעלן, קיינער קוקט ניטאמאל אויף זיין זייט, און מען ווייסט אפילו נישט אז ער עקזיסטירט.

ווי לאנג דאס קינד איז אבער נאך קליין קען ער דאס נישט פארשטיין, ער שפירט זיך ווי א גאנצער מיוחס,

און אף און וויי וועט זיין ווען איינער וועט נישט נאכגעבן זיינע פארלאנגען, ער וועט בכלל נישט פארשטיין ווי אזוי דאס קען זיין אז ער בעט עפעס און ער באקומט עס נישט, אדער אז מען הייסט אים טון זאכן וואס ער וויל נישט טון.

דאס מערסטע קלאפט עס אויס אינדער־היים מיט די עלטערן. דאס קינד וויל נאר אז די עלטערן זאלן ערפילן אלע זיינע פארלאנגען, זיי זאלן נאכגעבן אלע זיינע קאפריזן, און אים לאזן טון אלעס וואס ער וויל. און אויב די עלטערן שטעלן זיך נישט צו דערצו, דאן ווערט ער ווילד, ער ווארפט זיך אראפ אויף דער ערד, ער שרייט און פארפירט, ער שלאגט און ער שטויסט, און אזוי ווייטער וועט ער אויסנוצן אלע זיינע קעמפן-מעגליכקייטן ביז ער וועט אויספירן. די עלטערן וועלן

נישט האבן קיין אנדערע ברירה, נאר נאכצוגעבן זיינע פארלאנגען.

די עלטערן ווילן דאך זיין גוט צום קינד, זיי האבן רחמנות אויפ'ן קינד, זיי קענען נישט צוקוקן ווי דאס קינד איז אינגאנצן ארויס פון די פלים, און זיי וועלן טאקע טון אלעס וואס זיי קענען צו צופרידן שטעלן דאס קינד, אז ער זאל אויפהערן צו פארפירן און ער זאל שוין ווערן פרייליך.

דאס איז אבער זייער א פאלשע רחמנות געפיל. ווען מען קוקט אביסל ווייטער אויף דאס קינד'ס לעבן, זעט מען אז דער וועג איז א געפערליכע ספנה'דיגע וועג. אויב געבט מען אלעס נאך פאר די קינדער, איז דאס נישט קיין רחמנות, נאר א בארבארישע אכזריות, פון וואס עס וועלן שפעטער גאר אסאך ליידן סיי די קינדער און סיי די עלטערן.

א קינד וואס וואקסט אויף מיט דעם געפיל אז מען געבט אים אלעס נאך, ער האט נישט קיין שום באגרעניצונגען וואס ער מעג יא באקומען און וואס נישט, וואס ער מעג יא טון און וואס נישט, און וואו ער מעג יא גיין און וואו נישט, אזא קינד וועט זיך דארפן ספראווען שפעטער מיט גאר גרויסע שוועריקייטן אין לעבן. ווען עס וועט אריבערלויפן די קליינע קינדער יארן, ער וועט זיך טרעפן אין גרעסערע שייך, וועט ער נישט קענען פארנעמען צו זען ווי אזוי זאכן טוישן זיך. פלוצלינג הויבט ער אן צו זען אז קיינער איז נישט אינטערעסירט אין אים, קיינער וויל אים נאכגעבן זיינע פארלאנגען. און אזוי ווי ער האט קיינמאל נישט באקומען דעם חינוך אז מען קען נישט אלעמאל האבן און באקומען אלעס וואס מען גלוסט, וועט ער דאס נישט קענען אויסהאלטן און עס וועט אויסקלאפן אויף אים אויף זייער א שווערע וועג. ער אליין וועט ליידן

אסאך פון דעם, און די עלטערן וועלן אויף גאר שווער
ליידן דערפון.

מען קען נישט פארלאנגען פון קינדער וואס זענען
צוויי, דריי אדער פיר יאר אלט, אז זיי זאלן פארשטיין
דאס וואס די עלטערן האבן פארשטאנען אין לויף פון
צוואנציג, דרייסיג יאר. און דאס דארפן די עלטערן זיך
גוט ארייננעמען אין קאפ, זיי דארפן וויסן וואו זיי
שטייען און וואו די קינדער שטייען, די עלטערן דארפן
געדענקען אז זיי זענען פיל עלטער און קלוגער פון די
קינדער. און אויב די קינדער פירן זיי ביי די נאז, יעדע
זאך וואס דאס קינד בעט און פארלאנגט מוזן די
עלטערן דאס נאכגעבן, דאן ווייזט זיך ארויס אז די
עלטערן זענען טאקע נישט צופיל קלוגער פון די
קליינע קינדער, די קינדער פארשטייען גאר מער פון די
עלטערן.

אידיש נחת

יא

א גוטער חינוך מיינט אז די קינדער כאפן אויף אז נאר די עלטערן זענען די וואס מאכן די באשלוסן אינדערהיים, נאר די עלטערן זענען די וועלכע מאכן אפ וויפיל אזייגער מען גייט שלאפן, וואס מען מעג יא אדער נישט עסן, וואס מען מעג יא אדער נישט טון, און וואו מען מעג יא אדער נישט גיין. אפילו ווען דאס קינד פארשטייט נאכנישט פארוואס די עלטערן הייסן אים די אלע זאכן, דארף ער זיך אבער אויסלערנען אז מען מוז פאלגן וואס די עלטערן הייסן, נישט קיין חילוק צי מען וויל צי מען וויל נישט, און נישט קיין חילוק צי מען פארשטייט פארוואס צי נישט.

א קינד מעג וויינען, עס געשעט גארנישט ווען א קינד וויינט, עס גייט דורך א שטיק צייט און ער פארווייגט זיך. די עלטערן טארן נישט ווערן איבערגענומען פון די וויינערייען פון די קינדער, זיי

טארן בכלל נישט נתפעל ווערן דערפון, נאר ווייטער שטיין אויף זייערער באפעלן אז די קינדער זאלן דאס אויספירן אויף הונדערט פראצענט. צום ביישפיל ווען דאס קינד פארלאנגט עפעס וואס די עלטערן ווייסן אז דאס איז נישט גוט פאר אים, אדער ער וויל נישט גיין אין בעט ווען מען הייסט אים גיין, דארפן די עלטערן זיך האלטן זייער שטארק מיט זייער באפעל. אפילו ווען דאס קינד הויבט אן צו פארפירן און וויינען מיט ביטערע טרערן, טארן די עלטערן זיך נישט דערשרעקן דערפון, נאר ווייטער האלטן זייער שטארקייט אז דאס קינד מוז פאלגן וואס זיי האבן געהייסן.

און די זעלבע איז ווען די עלטערן זאגן פאר'ן קינד אז ער זאל עפעס טון, און זיי זאגן אים צו אז אויב ער וועט אויספירן זיין אויפגאבע וועט ער באקומען א גוטע זאך פאר דעם, אויב האט דאס קינד נישט

אויסגעפאלגט וואס מען האט אים געהייסן, טאר מען אים בשום אופן נישט געבן די גוטע זאך. וויפיל ער זאל נאר וויינען און פארפירן, טאר מען אים נישט נאכגעבן. און דאן וועט דאס קינד זיך אויסלערנען אז עס איז דא באגרעניצונגען אין לעבן, עס זענען דא זאכן וואס מען טאר נישט טון, און עס זענען דא זאכן וואס מען דארף טון, און אויב וויל מען באקומען א גוטע זאך, דארף מען עפעס טון פאר דעם.

עס גייט טאקע נישט אין איין מינוט, און אויך נישט אין איין טאג. עס נעמט אסאך צייט ביז ווען א קינד לערנט זיך דאס אויס. דאס איז אבער די פליכט פון די עלטערן. אויב ווילן זיי זען אידיש נחת פון די קינדער, אויב ווילן זיי אז זייערע קינדער זאלן האבן א נארמאל לעבן, און זיך קענען ספראווען מיט'ן לעבן ווען זיי ווערן עלטער און הויבן זיך אן צו באקענען מיט די

וועלט, דארפן די עלטערן גוט אנגרייטן די קינדער און זיי מחנך זיין אז דאס לעבן קומט מיט באגרעניצונגען, מען קען נישט אייביג האבן און טון אלעס וואס מען וויל.

חז"ל זאגן (מדרש פנחומא, שמות) "כל המונע בנו ממרדות, סוף יוצא לתרבות רעה ושונאיהו", עלטערן וואס האלטן זיך צוריק פון שטרענג מחנך זיין א קינד, וועט דאס קינד צום סוף אראפגיין פון גלייכן וועג, און ער וועט אים פיינט האבן. מען קען נישט ווארטן ביז ווען די קינדער ווערן עלטער, מען קען נישט זאגן אז די קינדער זענען נאך צו יונג און עס איז נאך דא גענוג צייט זיי מחנך צו זיין שפעטער. ווייל ווען די קינדער ווערן עלטער, דעמאלט איז שוין צו שפעט. דעמאלט קענען די עלטערן נאר זיך רייסן די האר פון קאפ אויף דעם וואס זיי האבן נישט געהאט די ריכטיגע שכל אין

די ריכטיגע צייט צו מחנך זיין די קינדער יונגער הייט. אויב די קינדער זענען נישט געווען צוגעוואוינט יונגער הייט צו הערן די ווארט "ניין", דאן איז שוין זייער שווער אז זיי זאלן זיך דאס אויסלערנען אויף דער עלטער. דעמאלט וועלן זיי שוין נישט קענען פארנעמען צו שפירן אז עס זענען דא זאכן וואס זיי טארן נישט טון, עס זענען דא זאכן וואס זיי קענען נישט באקומען, און דאס וועט זייער שווער אויסקלאפן אויף זיי.

אסאך מאל קענען די עלטערן האבן א שולד-געפיל אז זיי בא'עוולן די קינדער מיט דעם וואס מען געבט זיי נישט נאך אלעס וואס זיי ווילן. מען קען זיך שפירן ווי א שטיקל אכזר אז מען וויל נישט נאכגעבן פאר די קינדער, און זיי לאזן טון וואס זיי ווילן. דער אמת איז אבער פונקט פארקערט. די גרעסטע אכזריות איז ווען

אידיש נחת

מֶעַן גַּעבֶט נאָך פֿאַר'ן קינד אַ זאַך וואס איז נישט גוט פֿאַר אים. אַפֿילו יעצט אויף די מינוט איז דאס קינד זייער ברוגז אז ער האט נישט באקומען וואס ער האט פֿאַרלאנגט. ער בלאזט, ער וויינט, און ער איז באבלאזן אויף די עלטערן. דאס וועט אָבער אַריבערגיין, און דאס קינד וועט בלייבן מיט די לעקציע וואס ער האט זיך אויסגעלערנט, און דאס וועט אים העלפֿן און באַגלייטן זיין גאַנץ לעבן.

ג

עס איז וויכטיג צו פֿאַטאַנען אז דאס מיינט נישט חס ושלום אז מען מעג שלאָגן אָדער פֿאַרשעמען און דערנידערן די קינדער. דאס שלאָגן און פֿאַרשעמען די קינדער איז בלויז אַ מיטל צו באַרואַיגן די נערװען פֿון די עלטערן, דאס וועט גאַרנישט העלפֿן פֿאַר'ן קינד. פֿאַרקערט, דאס וועט איבערלאָזן אויף אים צייכענעס

אויף זיין גאנץ לעבן, און דאס וועט אַוועקנעמען זיין זעלבס-זיכערקייט.

עלטערן דארפן קענען גיין געניט צווישן די טראפן. פון איין זייט זיך האלטן זייער שטארק צו זייערע באפעלן און באשלוסן און פארלאנגען פונעם קינד מיט'ן גאנצן שטארקייט אז ער מוז אויספאלגן זייערע באפעלן. אבער פון די אנדערע זייט מוז דאס אבער גיין מיט א רואיגקייט און ישוב הדעת, און נישט מיט פּעס.

מען דארף אים שיינערהייט זאגן און מסביר זיין אז דאס טאר מען נישט טון, דאס קען ער נישט באקומען ווייל דאס איז נישט גוט פאר אים, מען טאר זיך נישט אויפפירן מיט שלעכטע מידות ווייל דאס איז נישט גוט און דער אייבערשטער לאזט דאס נישט טון. און מען דארף אים זאגן רואיג און געלאסן אבער מיט א שטארקע אנטשלאסנקייט: "קענסט שרייען, וויינען,

אידיש נחת

און פארפירן וויפיל דו ווילסט, אבער מיר וועלן דיר דאס נישט נאכגעבן בשום אופן. עס וועט דיר גארנישט העלפן". און וויפיל דאס קינד זאל נאר פארפירן נאכדעם, זאלן די עלטערן נישט ארויסגיין פון די פלים, נישט אריינגיין אין א פעס און אנהויבן צו שלאגן אדער דערנידערן דאס קינד, נאר ווידערמאל זאגן מיט אנטשלאסנקייט אז די זאך קען ער בשום אופן נישט באקומען צוליב די און די סיבה.

עס איז זייער געזונט פאר א קינד צו הערן פיל מאל די ווארט "גיין". דאס לערנט זיי אויס ווי אזוי צו קענען לעבן אויף דער וועלט ווי אן ערליכער איד און ווי אן ארנטליכער מענטש. און די עלטערן מוזן ארבעטן ביידע אינאיינעם, אויב דער טאטע פארלאנגט עפעס פונעם קינד, קען עס די מאמע נישט אוועקמאכן און נאכגעבן פאר'ן קינד. און די זעלבע איז פארקערט ווען

אידיש נחת

יט

די מאמע ערלויבט נישט פאר'ן קינד צו טון עפעס,
טאר דער טאטע אים נישט נאכגעבן. אז די מאמע זאגט
ניין איז ניין. אויף די מינוט איז עס נישט אזוי
בא'טעמ'ט פאר'ן קינד, אבער שפעטער וועט אים דאס
זייער גוט צוגניץ קומען.

ד

עס איז זעלבס פארשטענדליך אז דאס מחנה זיין די
קינדער מוז גיין לויט ווי די הייליגע תורה לערנט אונז,
לויט ווי אונזערע הייליגע חכמים און צדיקים לערנען
אונז, מען קען נישט סתם ארויפצווינגען אויף די
קינדער נארישע קאפריזן, ווייל דאס קען אויף זייער
נישט גוט אויסקלאפן אויף זיי.

די גמרא זאגט (סופה מ"ב.) "קטן היודע לנענע, חייב
בלולב. קטן היודע להתעטף, חייב בציצית. קטן
המתחיל לדבר, אכיו לומדו תורה ויראת שמים, מלמדו

קריאת שמע". ווען די קינדער זענען נאך גאר קליין דארף מען זיי שוין מחנך זיין צו די וועגן פון די הייליגע תורה, אז זיי זאלן טון מצות, לערנען תורה, און אריינבאקן אין זיי די הייליגע אמונה מיט יראת שמים און מדות טובות.

ווען עס קומט צו תורה ומצות און יראת שמים, ווען עס האנדלט זיך פון גוטע מידות, דארפן די עלטערן דאס פארלאנגען פון די קינדער מיטן גאנצן שטארקייט. מען זאל אויף גארנישט מותר זיין. און די זעלבע איז ווען עס רעדט זיך פון סיי וועלכע זאך וואס קען שעדיגן דאס קינד ברוחניות צי בגשמיות, דארפן די עלטערן זיך האלטן זייער שטארק און דאס בשום אופן נישט נאכגעבן. ווען עס קומט אבער צו סתם זאכן, ווען די עלטערן ווילן פשוט אז די קינדער זאלן זיך אהערשטעלן אז עס זאל זיין מער א כבוד פאר די

עלטערן, אדער סתם נארישקייטן וואס שמעקן אן פאר די עלטערן, דארפן זיך די עלטערן יא איינהאלטן און דאס נישט פארלאנגען פון די קינדער.

אויב מען פארלאנגט פון א קינד עפעס, אדער מען הייסט פאר א קינד צו טון א זאך, מוז דאס גיין ביזן סוף. די עלטערן טארן זיך נישט לאזן פון די קינדער זיי נאכצוגעבן. און דעריבער דארפן די עלטערן אכטונג געבן נישט צו פארלאנגען פון די קינדער צופיל זאכן איבער די מאס. זיי זאלן טאקע הייסן פאר די קינדער נאר זאכן וואס די קינדער דארפן טאקע צו טון, נאר זאכן וואס די תורה פארלאנגט, און זאכן וואס זענען פאר די טובה פון די קינדער. און דאן וועלן די עלטערן זיך קענען האלטן שטארק מיט זייער באפעלן.

ווען עס קומט צו שמירת שבת דארפן די עלטערן זיך האלטן זייער שטארק און נישט לאזן דעם קינד

מחלל שבת זיין ח"ו. מען דארף אַנזאגן דעם קינד מיט א שטארקייט אז א מחלל שבת ווערט גע'הרג'ט רח"ל, עס וועט גארנישט העלפן. "מיין טייער קינד, אויב וויל מען לעבן דארף מען פאלגן דעם אייבערשטנס באפעל און נישט אַנצינדען קיין לעקטער אום שבת, אפילו ווען עס איז נישט אזוי בא'טעמ'ט".

ווען דאס קינד זעט א גוטע עסן און עס שמעקט אים זייער שטארק דאס צו האבן, די עלטערן ווייסן אבער אז דאס איז נישט פֿשר, עס האט נישט קיין גוטע הֶכְשֶׁר. דאן דארף דאס קינד הערן די ווארט "גיין" מיט א שטארקייט. עס וועט אים גארנישט העלפן, אבער דאס טאר מען נישט עסן. "מיין טייער קינד, אויב וויל מען בלייבן געזונט דארף מען פאלגן דעם אייבערשטנס באפעל און נישט עסן קיין נישט פֿשר'ע זאכן, אפילו ווען מען גלוסט זייער שטארק דערצו".

אידיש נחת

כג

ספּעציעל דארף מען אריינלייגן אין די קינדער גאר א שטארקע אַמונָה. מען דארף רעדן מיט די קינדער זייער אַסאך פונעם אייבערשטן, מען דארף אריינברענגען אין זיי די ריינע אַמונָה אז נאר דער אייבערשטער פירט יעדע זאך אויף דער וועלט, גארנישט פּאסירט פון זיך אליין, קיינער קען נישט צוכאפן גארנישט פון א מענטש און קיינער קען גארנישט געבן פאר א מענטש, נאר אויב דער אייבערשטער וויל אזוי. און אויב דארף מען עפּעס האבן זאל מען נאר בעטן פונעם אייבערשטן.

קינדער וואס לעבן מיט אַמונָה, באקומען א שטארקע זעלבס זיכערקייט. אַסאך קינדער ווערן זייער צעקלאפט און צעבראכן ווען זיי זעען אז עס זענען דא אַנדערע וואס זענען מער מצליח פון זיי. ווען זיי לעבן אָבער מיט אַמונָה, דאן ווייסן זיי אז יעדן איינעם איז

באשערט פונקטליך וויפיל ער זאל קענען און וויפיל ער זאל האבן, און זיי ווייסן אויף אז מיט די הילף פונעם אייבערשטן וועלן זיי אויף קענען מצליח זיין, און זיי וועלן טאקע בעטן דעם אייבערשטן אלעס וואס זיי דארפן און אז זיי זאלן אויף קענען און מצליח זיין אין לעבן.

ווי גליקליך זענען די עלטערן וואס זענען מחנך זייערע קינדער אויף אן ערליכן און תורה'דיגע וועג, מיט א וועג פון אמונה און יראת שמים, מיט א וועג פון מידות טובות. און זיי האלטן זיך שטארק מיט זייער חינוך און לאזן זיך נישט פירן פון די קינדער, זיי האלטן אן זייער אנטשלאסנקייט פון איין זייט און זייער רואיגקייט פון די אנדערע זייט. די עלטערן וועלן זוכה זיין צו זען פיל אידיש נחת פון זייערע קינדער, און די קינדער וועלן זיי זייער דאנקבאר זיין פאר'ן זיי

אויפציען און זיי ווייזן דעם ריכטיגן וועג ווי אזוי צו
האבן א גוט לעבן.

ה

דער עיקר חינוך פון די קינדער ווענדט זיך אין די
עלטערן אליין. ווי אזוי די עלטערן פירן זיך אויף, די
זעלבע וועלן זיך אויפפירן די קינדער. מען קען נישט
ערווארטן אז קינדער זאלן גאר זיין בעסער פון זייערע
עלטערן.

חז"ל זאגן (סופה ג"ו) אז ווען מען הערט א קינד
שמועסן אויפן גאס, זאל מען וויסן אז די זאכן האט
דאס קינד געהערט אדער פון זיין טאטע אדער פון זיין
מאמע. ווען מען זעט א קינד רעדט נישט איידל, ער
שרייט און שעלט און רעדט נבול פה רח"ל; איז דאס
א סימן אז דאס קינד האט געהערט אינדערהיים אזוי
רעדן, און דעריבער רעדט דאס קינד אויף אזוי. און

ווען מען זעט א קינד וואס רעדט איידל מיט דרן ארץ, ווען ער בעט עפעס בעט ער דאס מיט איידלקייט, ער אנטשולדיגט זיך ווען ער טוט עפעס נישט ריכטיג, ער באדאנקט זיך פאר איינעם וואס טוט אים א טובה; דאן ווייזט זיך ארויס אז די סארט שפראך האט ער זיך אויסגעלערנט ביי זיינע עלטערן אין שטוב. אלעס וואס די עלטערן טוען, שפיגלט זיך אפ אין די קינדער.

דעריבער אויב ווילן עלטערן זען אידיש נחת פון זייערע קינדער, זאלן זיי קודם זען זיך אליין מחנך צו זיין. זיי אליין זאלן זיך אויפפירן מיט דרן ארץ און איידלקייט. און דאן וועט זיך דאס אויטאמאטיש אויף אפשפיגלען אין די קינדער.

ליידער זענען פארהאן קינדער וועלכע גליטשן אנוועק פון אידישן וועג, און די עלטערן עסן זיך אויף דאס געזונט און קענען דאס נישט צוקוקן. דאס עסט

אידיש נחת

כז

זיי אויף לעבעדיגערהייט און זיי קענען נישט פארשטיין ווי אזוי דאס האט פאסירט צו די קינדער, אין די צייט וואס זיי ווייסן אז זיי אליין האבן זיך נישט אויפגעפירט אזוי. אויב די קינדער טוען נאר נאך די עלטערן, ווי אזוי קען דאס זיין אז די קינדער היטן ליידער נישט קיין תורה און מצוות, אין די צייט וואס די עלטערן זענען יא געווארנט אין די זאכן?

עס איז טאקע פארהאן אויף א "יוצא מן הכלל", עס קען זיך טאקע מאכן אז די קינדער האבן זיך ליידער אנגעטראפן מיט שלעכטע חברים וועלכע האבן זיי געפירט אויף קרומע וועגן, און דעריבער האבן זיי אפגעלאזט די גוטע וועגן פון זייערע עלטערן. נישט אייביג איז אבער נאר דאס די סיבה, אמאל קען ליגן אונטער דעם אויף די שולד פון די עלטערן.

אפילו ווען די עלטערן היטן טאקע שבת, אבער אויף וואסערע אופן היטן זיי שבת? וואס זעען די קינדער שבת קודש ביי זייערע עלטערן? צי זעען זיי ווי די עלטערן פרייען זיך אז עס קומט שוין דער הייליגער שבת? צי זעען זיי אז דער שבת איז חשוב און טייער אין די אויגן פון די עלטערן? אדער זעען זיי אז די עלטערן היטן דעם שבת בלויז ווייל זיי האבן נישט קיין אנדערע ברירה און זיי זוכן שוין קוים פטור צו ווערן דערפון?

דא ליגט דער גרויסער חילוק. קינדער וועלן געווענליך נישט זיין בעסער פון זייערע עלטערן. אויב עפעס, וועלן די קינדער נאר אראפגיין א טרעפל נידריגער פון די עלטערן. אויב די קינדער שפירן אז דער שבת איז הייליג און טייער ביי די עלטערן, אז די עלטערן פרייען זיך מיטן שבת און רעכטן אפ א שבת

מיט גרויס שמחה און פרייד; דאן וועט די טייערקייט פון שבת בלייבן אויף אין די הערצער פון די קינדער, און זיי וועלן זיך נישט דערוואגן צו מחלל זיין דעם שבת ח"ו.

און די זעלבע איז ביי אלע אנדערע מצות. אלעס ווענדט זיך מיט וואסערע מוט און חשק די עלטערן זענען מקיים די מצות. צי זיי זוכן זיך נישט ארויסצודרייען פון א מצוה ווען עס איז אביסל שווער, צי זיי זענען נישט מזלזל אין אן עבירה אז עס איז נישט אזוי געפערליך ווען עס קומט זיי אויס אביסל געשמאקער אזוי. לויט דעם וועט זיך דאס אריבערכאפן אויף צו די קינדער.

ווען א קינד הערט אויף צו לייגן תפלין ח"ו, איז א סימן אז ווארשיינליך האט ער געזען ביי זיין טאטע אז

די גאנצע תּפּלין לייגן איז געווען ביי אים נאר אזא
'מ'היכי תיתי' דיגע' זאך.

א קינד וואס הויבט אן עסן נבלות און טריפות
רח"ל, האט מסתמא נישט געזען ביי זיינע עלטערן אז
זיי זאלן מקפיד זיין צו קוקן פאר זיי עסן א זאך אויב
עס האט א גוטע הַכָּשֶׁר, אויב די זאל אָדער
רעסטאראנט איז טאקע אונטער א גוטע השגחה, און
דאס האט אפגעקילט ביי זיי די געפיל צו פשרות.

פארן וואס זאל א קינד נישט מכבד זיין די עלטערן?
ווייל דאס האט ער געזען אינדערהיים אז זיין טאטע
און מאמע לאכן זיך אויס און האלטן בכלל נישט חשוב
זייערע עלטערן, און דעריבער מאכן זיי אויך נאך די
זעלבע.

ווען א קינד זעט ווי זיין טאטע איז נאר פארנומען
מיט נארישקייטן און עפנט קיינמאל נישט אויף קיין

אידיש ספר אינדער־היים, ווי אזוי קען מען פארלאנגען פון אזא קינד אז ער זאל נאך האבן א חשק צו לערנען תורה? חז"ל זאגן (ברכות י"ג): "אגמירו בנייכו תורה, כי היכא דליגרוסו בהו", א זון וואס זעט ווי זיין טאטע לערנט יעדן טאג אביסל תורה, וועט ער אויך באקומען א חשק צו לערנען תורה. א טאכטער וואס זעט ווי איר מאמע שעצט און קוקט ארויף אויף דעם וואס דער טאטע לערנט תורה, וועט די מיידל אויך דאס שעצן. אזוי ווי די חז"ל זאגן (ברכות י"ז): "נשים במאי זכיינ? באַרוויי בנייהו לבי כנישתא וכו", ווען די מיידל זעט אז לערנען תורה איז חשוב אין די אויגן פון איר מאמע, זי ווארט אפ דעם מאן ווען ער קומט אהיים פון לערנען, זי טראגט די אינגלעך צו לערנען תורה אין חדר, דאן באקומט די מיידל אויך די געפיל אז לערנען תורה איז זייער א חשוב'ע און טייערע זאך, און זי וועט דאס אויך ארויפקוקן.

חז"ל זאגן (עין ירושלמי עירובין פ"ז ה"ט) אז אידן פלעגן שיקן דעם עירוב מיט זייערע קינדער, כדי די קינדער זאלן זיך אויסלערנען צו טון מצות. דאס איז אפילו ביי מצות עירוב וואס איז נאר א דרבנן. אלעס מיטן ציל אז די קינדער זאלן מיטלעבן מיט יעדע מצוה, זיי זאלן מיטהאלטן יעדע מצוה, און אזוי וועלן זיי אויך באקומען א געפיל צו מקיים זיין די אלע מצות.

מיר האבן אויסגערעכנט עטליכע ביישפילן, אבער די זעלבע איז ביי אלע זאכן. סיי ביי די מצות וואס מען דארף טון, סיי ביי די עבירות וואס מען דארף זיך צוריקהאלטן נישט צו טון, און סיי ביי די גוטע מדות ווי אזוי מען דארף זיך פירן. אויב די קינדער שפירן אז די עלטערן ווילן זיין וואויל און ערליך, זיי פרובירן צו טון וואס מען דארף און וואס דער אייבערשטער פארלאנגט, זיי פרייען זיך צו טון נאר די ווילן פון

באשעפער, און זיי מאכן נישט אַוועק קיין שום ערליכע
און גוטע זאך; דאן קען מען האפן אז מיטן
אייבערשטנס הילף וועט דאס אריבערגיין אויף צו די
קינדער, אז זיי וועלן זיך אויף אַנשטרענגען און
פרובירן צו גיין נאר אין די גוטע וועגן, און דאן וועלן
די עלטערן זען פון זיי אסאך אידיש נחת.

ו

דער עיקר פון וועמען די קינדער לערנען זיך איז
טאקע פון די טאטע און מאמע אינדערהיים, אָבער
פאקטיש פארברענגען די קינדער אויף אַ גרויס טייל
פון זייער לעבן צווישן די ווענט פון די תלמוד תורה
אָדער מיידל שולע, און דאס איז אויף שטארק משפיע
אויף זיי צום גוטן אָדער פארקערט.

דעריבער דארפן די עלטערן זייער אַכטונג געבן
וואו זיי שיקן די קינדער לערנען. צו זען צו שיקן די

קינדער נאר אין אזא מוסד וואו מען לעבט דארט מיט'ן אייבערשטן, וואו מען לייגט אריין אין די קינדער א ליבשאפט צום אייבערשטן און צו זיין תורה, אז די קינדער זאלן זיך דארט אנוואפן נאר מיט א געשמאק צו אידישקייט, און נישט ח"ו פארקערט אז די גאנצע תורה זאל זיי זיין נאר ווי א שווערע לאסט.

חז"ל זאגן (ילקוט משלי תתק"ג) אויפ'ן פסוק (משלי י"ג, כ"ד) "חשף שבטו שונא בנו", פֿרעגן די חז"ל: "איז דען פארהאן א טאטע וואס האט פיינט זיין זון? נאר אויב דער טאטע לערנט נישט אויס דעם קינד צו זיין וואויל און ערליך, ער זאל היטן די תורה און זיך פירן מיט גוטע מדות און דרוך ארץ, דאן וועט דער טאטע צום סוף פיינט האבן דעם זון. אויב אבער וועט דער טאטע מחנך זיין דעם זון ווי עס דארף צו זיין, דאן וועט ער אים זייער ליב האבן".

אידיש נחת

לה

עֶלְטֶערן קענען נישט ערווארטן אז די קינדער זאלן
אויפֿוואקסן גוט און וואויל פון זיך אליין, אזוי ווי די
ווילדע שוואמען וואקסן אליין אין וואלד אן קיין
אויפֿזיכט. אויב וויל מען זען אידיש נחת פון די
קינדער, דארף מען אסאך אינוועסטירן אין זיי, זיך
אפגעבן מיט זיי און זיי מחנך זיין אויפֿ'ן ריכטיגן וועג,
זיי אויסלערנען וואס עס איז גוט און וואס עס איז
שלעכט, וואס מען דארף טון און וואס מען טאר נישט
טון.

א קינד דארף קלאר וויסן אז עס זענען פֿארהאן
באגרעניצונגען אין לעבן, אז עס זענען דא זאכן וואס
זיי זענען בשום אופן נישט ערלויבט צו טון. קינדער
דארפן זען א ביישפּיל אין די עלטערן וואס עס מיינט
צו זיין גוט און וואויל, וואס עס מיינט אז מען וויל נאר
באמת זיין וואויל, און מען איז זייער פֿרייליך מיט

יעדע מצוה וואס מען איז זוכה מקיים צו זיין. עלטערן דארפן זייער אכטונג געבן וואו זייערע קינדער דרייען זיך, אז די קינדער זאלן נאר גיין אין ערליכע מוסדות וואו מען לייגט אריין א געשמאק אין די תורה און מצות, וואו מען לעבט מיטן אייבערשטן.

און איבער אלעם דארפן די עלטערן אסאך בעטן דעם אייבערשטן אז זיי זאלן האבן די ריכטיגע שכל צו וויסן ווי אזוי מחנה צו זיין די קינדער אויפן ריכטיגן וועג. צו קענען גיין צווישן די טראפן, צו וויסן וויפיל ליבשאפט צו געבן פאר די קינדער, און פון די אנדערע זייט ווען מען דארף זיין שטרענג און נישט נאכגעבן די קינדער ווען זיי ווילן טון זאכן וואס איז נישט גוט פאר זיי. און אסאך בעטן דעם אייבערשטן אז די קינדער זאלן טאקע מצליח זיין אין זייער לעבן און מען זאל זען פון זיי אסאך אידיש נחת.

די עלטערן וואס וועלן אריינגעמען די אמת'ע
ווערטער אין זייער הארץ, און זיי וועלן דאס פֿרוּבירן
מקיים צו זיין, וועלן זיכער זען פֿיל אידיש נחת פֿון
זייערע קינדער אויף די וועלט, און נאך פֿיל מער נחת
וועלן זיי שעפֿן פֿון די קינדער אויף יענע וועלט.

תּם וּנְשָׁלֵם שְׂבַח לְאֵל בּוֹרֵא עוֹלָם

הספר הקדוש הזה

נדפס לטובת נשמת בעל מחבר
של הספר הזה מאור עינינו,
חיות נפשינו, עטרת ראשינו, כבוד

קדושת מרן הגה"ק רבי

אליעזר שלמה

בן רבי

מנחם זאב

זצוקללה"ה

נלב"ע י"ז שבט תשע"ה

ת.נ.צ.ב.ה.

הספר הקדוש הזה נדפס לזכות

שרה רבקה בת יחנא תחי'
וכל משפחתה שיחי'

הקדוש ברוך הוא ימלא את כל משאלות
לבו לטובה, ויתברכו מפי אל עליון
רבני חיי ומזוני רוויחא, אמן כן יהי רצון

הספר הקדוש הזה נדפס לע"נ

משה לייב בן שלמה ע"ה
יחנא בת שמואל אשר אנטשל ע"ה

ת.נ.צ.ב.ה